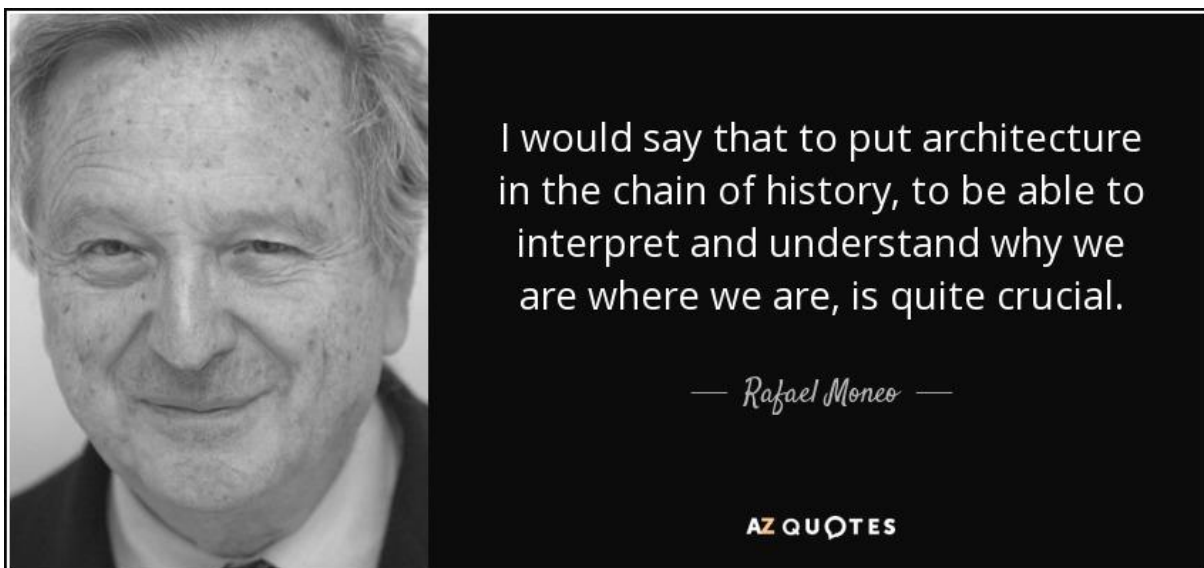

DESET GODINA POSLIJE

Prije 10 godina izdali smo katalog koji je najavio gradnju ljetne pozornice na Tvrdavi Sv. Mihovila.

Uz uobičajene podatke o projektu, fotografije i nacрте, bio je popraćen i mojim kraćim tekstom koji sam ponovo pročitao ovih dana, 10 godina poslije. U međuvremenu je 5 godina prošlo u projektiranju i izvedbi radova, a 5 godina to obnovljeno zdanje sa ljetnom pozornicom živi vlastiti život. Iako mi, koji se bavimo ovim poslom arhitektonskog projektiranja, uglavnom pišemo o onome što će biti u budućnosti, prigoda je ovog teksta da se na neki način osvrne na ono što je prošlo, pa sam shodno tome još jednom, nakon svih tih godina, pročitao što sam tada napisao. Zanimalo me da li bi možda danas drugačije napisao taj tekst, ili možda drugačije razvio projekt. Ono što je najinteresantnije je upravo to da na takva pitanja uopće nisam našao odgovor. Ali sam uočio nešto što ranije nikad nisam primijetio ili sam možda to samo latentno nosio u sebi, nesvjestan te situacije sve do ovog trenutka, deset godina poslije.

Radi se o tome da u tekstu koji je opisivao „namjere“ projekta, nigdje nije spomenuto da bi se projektom zadovoljile neke gradske potrebe za takvim prostorom, nigdje nije spomenuto da će se tu preseliti Dječji festival ili Šibenska šansona, koje se tradicionalno održavaju na trgu ispred vijećnice, na improviziranoj pozornici. Ili da će grad dobiti izložbene prostore koji mu kronično nedostaju. Ili da će tu biti mjesto za nešto čemu u ostalom dijelu grada nema mjesta. U tekstu koji sam tada zaneseno pisao, spominje se važnost ovog prostora za Grad Šibenik, kao da je to neko živo biće ili „genius loci“ – duh mjesta, kojem grad duguje nešto više od minimuma kojim ga je do tada opsluživao. Kao da ovaj projekt treba ispraviti nepravdu koja je ovom prostoru, srcu grada, nekom povijesnom greškom nanesena.

Nakon pet godina vrlo zahtjevnog projektiranja i izvođenja radova, ova građevina je predana javnosti na korištenje i brigu. To je trenutak kad se prekida pupčana vrpca kojom je to zdanje u nastajanju hranjeno od strane projekatanta i izvođača radova, trenutak kada to novo biće započinje vlastiti život, kada ga zajednica više ili manje prihvaća i kada se u procesu tzv. revitalizacije provjerava sve ono što su arhitekti i izvođači napravili, u što su vjerovali i o čemu su sanjari. Kako će javnost reagirati, kako

će djelovati taj novi katalizator u gradu, hoće li biti zanemaren i zaboravljen, hoće li biti sposoban prehraniti se i pokriti vlastite troškove...?

Winston Churchill je jednom kazao: „Mi oblikujemo naše građevine. Nakon toga one oblikuju nas.“

U ovih pet godina života ljetne pozornice na Tvrđavi Sv. Mihovila, vrlo je interesantno vidjeti kako je ova građevina oblikovala nas. Kako su se mobilizirale snage koje su joj udahnule život, kako je nastala Tvrđava kulture koja je procesuirala toliko koncerata i ostalih događanja, da je značaj svega nadišao granice ovog grada. Interesantno je zapaziti da se na ljetnu pozornicu nije preselio ni Dječji festival ni Šibenska šansona, kao ni brojna druga gradska zbivanja. Ljetna pozornica na Sv. Mihovilu stvorila je nešto novo, neku novu potrebu i tu se krije snaga njene revitalizacije. U stvaranju nove potrebe, a ne u zadovoljenju starih potreba. „Kad tad potrebne su nam nove vrijednosti.“ (F. Nietzsche).

Nadam se da će službeni posjet ovom objektu od strane sudionika Dana arhitekata koji se održavaju u Solarisu od 12. do 14. ožujka 2020. biti vrijedan njihove pažnje.

Tomislav Krajina

02.02.2020.